

Arrest

nr. 297 279 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 oktober 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 21 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 september 2021 trekt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) deze beslissing in. Op 28 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 31 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een moslim van de soenitische stekking. U bent op (...) april 2003 geboren in Hamzakhel, een dorp gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar.

Uw vader is een gepensioneerde officier. Hij heeft twee vrouwen waardoor u drie oudere halfbroers heeft: W(...) K(...) ((...), OV-nr.: (...)), Kha(...) en Khy(...) M(...) K(...) ((...), OV-nr.: (...)) en een halfzus genaamd S(...). U heeft daarnaast nog twee jongere broers, S(...) en Z(...), die dezelfde moeder hebben als u. Uw halfbroer W(...), of te W(...), werkte vroeger als tolk voor het Amerikaanse leger. Wanneer hij hierdoor problemen kreeg vluchtte hij naar België waar hij op 21 juni 2010 de vluchtelingenstatus verkreeg. Kha(...) is al jarenlang vermist, u heeft geen idee waar hij is. Khy(...) kende zijn eigen problemen in Afghanistan en vluchtte daarom naar België. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2020. Er werd nog geen beslissing genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Uw zus S(...) verblijft bij de eerste vrouw van uw vader in het dorp Surmay, Khogyani district. Uw twee jongere broers verblijven samen met uw ouders in het dorp Hamzakhel, Khogyani district.

U groeide op in Hamzakhel en ging er ook naar school en naar de madrassa. Onderweg naar de madrassa werden u en uw vrienden herhaaldelijk aangesproken door de taliban. Ze vertelden jullie over de jihad en zeiden dat het ook jullie plicht was om deel te nemen aan de jihad. Omdat jullie jong waren zouden jullie kleine opdrachten krijgen. Een van uw vrienden was Z(...). Hij had u te kennen gegeven dat hij niet echt opgezet was met de benaderingen door de taliban en hij gaf aan dat hij dit wou gaan melden bij het districtshuis. U vond dit geen goed plan en zei dit ook tegen Z(...). U weet niet of Z(...) effectief naar het districtshuis ging. Op een dag nam de taliban u en uw vijf vrienden mee naar hun bolwerk in Wazir. Ze gaven jullie er een rondleiding en brachten jullie opnieuw naar huis. Aangezien u laat thuis was werd uw vader heel ongerust. Wanneer u vertelde wat er gebeurd was werd uw vader heel kwaad en hij sloeg u. Hij verbood u vervolgens om nog naar school of de madrassa te gaan. Ook Z(...) ging niet meer naar school of de madrassa nadat jullie Wazir hadden bezocht. Uw vier andere vrienden bleven wel naar de school en de madrassa gaan. Negen of tien dagen na jullie bezoek aan Wazir was er een aanval door de Amerikanen op de taliban. Deze aanval gebeurde niet ver van uw dorp, want u kon de schoten horen. Bij deze aanval raakten verschillende talibs gewond en er werden ook enkele talibs gearresteerd. Aangezien Z(...) en u al enkele dagen niet naar de madrassa gingen, dacht de taliban dat jullie hen verklikt hadden bij de overheid. Na de aanval op de taliban werd Z(...) ontvoerd door de taliban. Mogelijks gaf hij uw naam door aan de taliban, want de volgende dag kwam de taliban naar uw huis. Ze doorzochten het huis, maar u kon zich op tijd in het kippenhok verstoppen en de taliban vond u niet. De volgende dag, ergens in de zomer van 2018, verliet u uw dorp in Afghanistan. U vluchtte naar België waar u op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U was een niet-begeleide minderjarig vluchteling ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming en uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Op 30 april 2021 werd u volwassen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u 20 foto's neer.

Op 26 mei 2021 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de beweerde rekrutering door de taliban, uw bezoek aan het talibantrainingskamp in Wazir en het vermoeden dat de taliban u ervan zou verdenken hen te verklikken. Daarnaast werd vastgesteld dat u bewust informatie trachtte achter te houden betreffende de verblijfsplaats van uw broers Kha(...) en S(...) waardoor u het CGVS niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Via uw verzoekschrift voegde u nog de volgende originele documenten toe aan uw verzoek om internationale bescherming: uw tazkara, de tazkara van uw vader, een verklaring van de dorpsouderen, een brief van een oud-leerkracht en een verklaring van uw dorpsvoofd. Op 7 september 2021 trok het CGVS de beslissing d.d. 21 mei 2021 in omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan. U voegde nadien een nieuwe informatie of documenten toe aan uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier vaststelt dat u het merendeel van uw asielprocedure doorliep als niet-begeleide minderjarige. Er kunnen dan ook in uw hoofde bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U slaagde er immers niet in het CGVS ervan te overtuigen dat de taliban u wou rekruteren of dat de taliban u ervan verdacht hen te hebben verklikt bij de overheid. Voorts kon het CGVS vaststellen dat u essentiële informatie achterhoudt betreffende de verblijfplaatsen van uw broer Kha(...), uw broer S(...) en uw andere gezinsleden.

Hierbij kon het CGVS vooreerst vaststellen dat u moedwillig informatie achterhoudt betreffende uw contacten en de verblijfplaatsen van uw broer Kha(...) evenals uw broer S(...) hetgeen de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen reeds in ernstige mate ondermijnt.

Wat betreft Kha(...) beweerde u immers dat hij vermist zou zijn en dat u geen idee had waar hij zou verblijven (CGVS p.13). Via een analyse van uw sociale media en die van uw broers ontdekte het CGVS evenwel meerdere Facebook-profielen van uw vermiste broer Kha(...) (zie landeninformatie, doc 6.a-6.c). Deze broer blijkt een medische opleiding te volgen en in Jalalabad en/of Kabul te verblijven en is dus allesbehalve vermist. Wanneer u een foto van uw broer Kha(...) getoond werd, bevestigde u ook dat de gevonden Kha(...) ook werkelijk uw broer betrof (CGVS p.14, landeninformatie, doc 3.a.1). U gaf hierbij wel onmiddellijk aan dat u geen contact had met Kha(...) (CGVS p.14). De foto die u getoond werd tijdens het persoonlijk onderhoud werd echter door uw broer S(...) op Facebook geplaatst. Hierbij feliciteerde S(...) zijn broer Kha(...) met zijn uitstekende studieresultaten (zie landeninformatie, doc 5.a.2.). U bevestigde overigens dat het profiel van S(...) ook werkelijk het profiel van uw jongere broer betrof (CGVS p.14). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw broer duidelijk wel contact had met Kha(...), gaf u aan dat dat misschien een recente foto was (CGVS p.14-15). De foto dateert evenwel van september 2018 en dus slechts enkele maanden na uw vertrek. Daarnaast bleken er zeer veel contacten te zijn tussen uw broer W(...) en uw broer Kha(...) op Facebook waardoor het bijzonder onaannemelijk is dat u geen kennis zou hebben over de verblijfplaatsen van Kha(...). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat W(...) wel contacten zal gehad hebben met Kha(...), omdat zij volle broers waren, maar dat u geen contact had met Kha(...) (CGVS p.15). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in België bij uw broer W(...) verblijft en dat u zelf aangeeft dat hij u behandelt als zijn volle broer (CGVS p.16). Het onderscheid tussen halfbroers en volle broers in uw gezin blijkt dus verwaarloosbaar. Daarnaast kon het CGVS duidelijk vaststellen op Facebook dat u contacten heeft met Kha(...). Zo likete u de foto van Kha(...) die uw broer S(...) deelde op zijn profiel (zie landeninformatie, doc 5.a.2). Bij twee van de vier profielen die van u werden teruggevonden bleken de vrienden zichtbaar en hierbij was uw broer Kha(...) telkens een vriend (zie landeninformatie, doc 4.c.1 en 4.d.1). Op een ander profiel van u, waarvan u bevestigde dat het uw profiel was, plaatste uw broer Kha(...) een reactie bij een foto van u en u heeft deze reactie geliked (CGVS p.14, landeninformatie, doc 4.a.1). Er bestaat dan ook geen twijfel dat u contacten heeft met uw "vermiste" broer Kha(...). U werd er tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u geen contact had met uw broer en werd hierbij ook herhaaldelijk gewezen op het belang van eerlijke verklaringen (CGVS p.15-16). Desondanks bleef u volhouden geen contacten te hebben met deze broer. Op basis van voorgaande analyse kan onmiskenbaar worden

vastgesteld dat u een broer heeft die dokter is, of een medische opleiding volgt, en in Kabul of Jalalabad verblijft. U heeft ook duidelijk contact met hem via Facebook. Dat u zonder meer deze informatie ontkent tart, dan ook alle verbeelding en ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate.

Gezien uw leugenachtige verklaringen betreffende uw broer Kha(...), ontstaat het vermoeden dat u ook informatie verbergt over uw andere familieleden en hun verblijfplaatsen. Gezien deze context is uw bewering dat u slechts een nonkel langs vaderszijde en een nonkel langs moederszijde heeft, waarvan de eerste overleden is en de tweede mentale problemen heeft, wel zeer opvallend (CGVS p.13). Kleine gezinnen zijn in de Afghaanse samenleving immers zeldzaam. U komt hierbij overigens uit een zeer groot gezin. Daarnaast zijn er vermoedens dat uw gezin niet meer in Khogyani verblijft. Zo bevat het Facebook van uw broer S(...), dat door u bevestigd werd, een foto van hem en enkele andere jongens in een park (zie landeninformatie, doc 5.a.3). Wanneer u gevraagd werd of er een dergelijk park in Khogyani district was gaf u aan dat dit mogelijks de kermis was die tijdens eid in Khogyani plaatsvond (CGVS p.17). Het pretpark waar uw broer S(...) zich bevond, blijkt even wel het Shahi park in Jalalabad te zijn (zie landeninfo, doc 5.a.4). Uw broer S(...) bevond zich dus minstens in augustus 2018, niet zo lang na uw vertrek uit Afghanistan, in Jalalabad. Gezien de problematische situatie in Khogyani district ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, het netwerk van uw familie in Jalalabad en/of Kabul en het bezoek van uw broer S(...) aan Jalalabad rijst het vermoeden dat uw familie een veiliger onderkomen had of heeft gezocht in Jalalabad. U legt hierbij over geen enkel bewijs neer waaruit een verblijf van uw familieleden in Khogyani kan worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het, gezien het profiel van uw vader en broers, weinig aannemelijk is dat u voltijds in het district Khogyani zou hebben gewoond (CGVS p.6-7). Hierbij is het plausibel dat u Khogyani bezocht, maar dit sluit niet uit dat u ook in Jalalabad op een verblijfplaats kon rekenen. Gezien de problematische situatie in Khogyani district en het overduidelijk netwerk van uw familie in Jalalabad in Kabul is het immers bijzonder vreemd dat u enkel in uw dorp zou hebben gewoond. Bovendien heeft u een broer die verder studeerde en tolkte voor de Amerikanen en een andere broer slaagde erin om medische studies te volgen. Dat u "slechts" een opleiding volgde in Khogyani district is dan ook op zijn minst opvallend te noemen. Het schoolrapport dat u neerlegde in het kader van de beroepsprocedure kan deze eerdere appreciatie niet ontkrachten. Het document dateert immers van 2014 en dus ruim 4 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in 2018. Waar u de laatste vier jaar van uw verblijf gestudeerd zou hebben staat u dus niet. U verklaarde nochtans dat u tot aan de problemen voor uw vertrek naar school bleef gaan (CGVS p.7). Bovendien is het opvallend dat het rapport afkomstig is van de school Kagha Gholo terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf naar de Nasawan school te zijn gegaan (CGVS p.7). Hierbij is het overigens zeer merkwaardig dat u geen tazkara neerlegt. U bewering dat uw moeder die is verloren lijkt hierbij weinig waarschijnlijk (CGVS p.4). Dat u deze tazkara tijdens uw beroepsprocedure plots wel kon voorleggen bevestigt enkel de voorgaande appreciatie. De tazkara van u en uw vader die u neerlegt, kan mogelijks uw herkomst uit Khogyani aantonen, maar bewijst geenszins informatie over de verblijfplaatsen van u en uw familieleden in Afghanistan. De brieven van de dorpsouderen en uw oud-leerkracht kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. Deze documenten zijn simpelweg handgeschreven tekst op papier die eender wie kan opstellen. De bewijswaarde ervan is dan ook vrijwel onbestaande. De verklaring van het dorpshoofd die u neerlegde tijdens uw beroepsprocedure om aan te tonen dat uw familie nog in Khogyani verblijft, kan de eerdere appreciatie eveneens niet ombuigen. Dit document betreft eveneens een template met een handgeschreven tekst dat eenvoudig zelf te fabriceren is. Bovendien blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat corruptie en documentenfraude wijdverspreid zijn in de Afghaanse samenleving. En dergelijk document is dan ook eenvoudig te bekomen. Bovendien valt de verblijfsplaats van uw familieleden op meer overtuigende wijze te staven aan de hand van bv foto's op herkenbare plaatsen met tijdsaanduiding. Dat u zich integendeel beperkt tot documenten met een heel beperkte bewijswaarde kan dan ook niet overtuigen.

Uit voorgaande analyse kan duidelijk worden besloten dat uw broer Kha(...) woont en werkt in Kabul of Jalalabad, dat uw broer S(...) Jalalabad heeft bezocht en dat er gereede vermoedens zijn dat uw jongere broers en uw ouders zich heden buiten Khogyani bevinden. Dat u moedwillig informatie achterhoudt van het CGVS ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Er kan ten tweede geen geloof gehecht worden aan de beweerde poging van de taliban om u en uw vrienden te rekruteren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat de taliban geen systematische gedwongen rekrutering doet. Uit de toegevoegde info blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie

"landeninformatie", document 1, p.7 en document 2, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afghaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afghaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie "landeninformatie", document 1, p.8). Deze vaststelling is zeker van kracht in districten met een grote Pashtoun aanwezigheid, zoals in uw district Khogyani het geval is. Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te voegen (zie "landeninformatie", document 1, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te voegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering (zie "landeninformatie", document 1, p.19). Gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 1, p.8, 9 12, 14). U beschikt echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering. U heeft namelijk geen militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. Gezien deze context is uw bewering dat de taliban actief reclame maakte voor de jihad, evenwel niet onaannemelijk (CGVS p.7-8). Op basis van uw verklaringen kan er echter geen dwang worden vastgesteld. Als u de taliban niet vervoegde zou u hierdoor immers geen problemen gekregen hebben. U bevestigde deze informatie ook door te zeggen dat u niemand kende die onder dwang werd meegenomen door de taliban (CGVS p.11). Desondanks trachtte u nog te beweren dat u en uw vrienden toch gedwongen werden, maar ondanks herhaaldelijke vragen kon u niet verduidelijken op welke wijze dit effectief over dwang ging (CGVS p.11). In de hierboven geschetste context is het bovendien weinig waarschijnlijk dat de taliban hun campagne zodanig ver zouden doordrijven dat ze u en uw vrienden mee zouden nemen naar hun bolwerk in Wazir (CGVS p.8). Dit zou in de eerste plaats een bijzonder tijdrovend proces geweest zijn voor de taliban, met een mogelijks zeer beperkte winst. Hierbij gaf u aan dat u met zes jongens naar Wazir reisde (CGVS p.10). Hierbij zou de taliban al verschillende strijders met motors moeten hebben geregeld om jullie allemaal te vervoeren (CGVS p.10). Het traject van uw dorp naar Wazir duurde daarenboven een uur volgens u (CGVS p.10). Hierbij zouden dus ongeveer zes talibs bijna een dag bezig geweest zijn met jullie transport, terwijl de taliban in uw district ook actief oorlog aan het voeren was. Gezien het grote aanbod aan vrijwilligers lijkt een dergelijke actie dan ook weinig efficiënt. Bovendien gaf de taliban op deze wijze verschillende jongens info over hun opleidingscentra, zonder dat ze met zekerheid wisten of die informatie bij u en uw vrienden veilig waren. Uw bezoek aan het taliban bolwerk in Wazir lijkt gezien de beschikbare informatie dan ook weinig plausibel. Uw verklaringen over dit bezoek blijken daarenboven ongeloofwaardig. Zo kon u nauwelijks een beschrijving geven van wat u daar aantrof. U vermeldde hierbij slechts dat er enkele jongens waren die met wapens bezig waren, enkele jongens die aan het volleyballen waren en enkele jongens die aan het rondwandelen waren (CGVS p.11). Als de taliban u en uw vrienden al meenamen naar hun trainingskamp in de hoop jullie ervan te overtuigen hen te voegen, lijkt deze beschrijving echter veel te summier. Er zou minstens verwacht kunnen worden dat de taliban jullie bezoek echt zouden gebruiken om jullie te overtuigen naar het trainingskamp te komen, in casu quod non. Bovendien kan verwacht worden dat een dergelijk bezoek ook een sterke indruk zou nalaten en dat u hier op doorleefde wijze over zou kunnen vertellen. U blijft hier evenwel in gebreke. Uw bewering Wazir bezocht te hebben lijkt dan ook weinig waarschijnlijk.

Verder benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds".

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw bezoek aan Wazir is het eveneens ongeloofwaardig dat de taliban u en Z(...) ervan zou hebben verdacht hen te hebben verklikt bij de overheid. Uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent bevestigen dit vermoeden. Hierbij heeft u, ondanks herhaaldelijke vragen hiernaar, niet kunnen verduidelijken waarom de taliban u en Z(...)

verdachten van verraad bij de overheid (CGVS p.8, 11, 12). U gaf hierbij namelijk enkel aan dat de taliban u en Z(...) verdacht omdat jullie na het bezoek aan Wazir niet meer naar school of de madrassa kwamen (CGVS p.8, 10, 11, 12). Het ging immers om een aanval in de buurt van het kanaal, en niet van Wazir (CGVS p.8). U vertelde hierbij in zeer algemene termen dat de taliban daar vaak aan het kanaal zit, want als ze een aanval deden, dan deden ze dat doorgaans van daar (CGVS p.12). Iedereen, inclusief de overheid die werd aangevallen vanaf het kanaal, wist met ander woorden dat de taliban zich geregeld in de buurt van het kanaal bevond. U noch Z(...) had dus extra info die jullie konden doorgegeven aan de overheid. Voor een dergelijk offensief op een plaats waarvan geregeld aanvallen gebeurde en die ook geregeld aangevallen werd is er dan ook geen enkele reden waarom de taliban hiervoor een verrader zou zoeken, laat staan een verrader die duidelijk niet over extra info beschikt. Hierbij is het overigens opvallend dat u niet eens kon vertellen waar de aanval juist plaatsvond, hetgeen toch op weinig interesse in uw asielaanvraag wijst (CGVS p.12). U werd herhaaldelijk geconfronteerd met die vaststelling, maar u beperkte zich telkens tot een herhaling van uw eerdere verklaringen of u wijzigde van onderwerp (CGVS p.12). U liet het zo na een verklaring te bieden voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Een andere piste die u doorheen het persoonlijk onderhoud leek te bewandelen was de hypothese dat Z(...) naar het districtshuis was gegaan om te klagen over de taliban, dat de taliban hem meenam en hij vervolgens uw naam doorgaf aan de taliban (CGVS p.9 en 11). Deze bewering houdt evenwel geen steek. U bouwt hierbij niet alleen verder op een hypothese, maar laat het na een reden te geven waarom Z(...) uw naam zou doorgeven aan de taliban. U had immers niets gedaan en had Z(...) zelfs geadviseerd niet naar het districtshuis te gaan (CGVS p.11). Hierbij is het hoe dan ook vreemd dat Z(...) naar het districtshuis zou stappen. De kans dat het districtshuis iets zou willen en kunnen ondernemen was immers zo klein en de kans op repercussies door de taliban zo groot, dat een dergelijke handeling weinig plausibel is. Hierbij dient er tot slot op gewezen te worden dat het weinig waarschijnlijk is dat het Amerikaanse leger een volledig offensief op poten zou zetten omdat een jongen aangeeft dat de taliban met hem heeft aangesproken.

Uw verklaringen over hoe de taliban u heeft trachten te zoeken bleken eveneens weinig overtuigend. Zo gaf u aan dat de taliban uw huis binnenviel en u zich kon verstoppen in het kippenhok (CGVS p.8). Indien de taliban werkelijk op zoek waren naar u lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat ze u niet vonden in het kippenhok.

Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat het gegeven dat uw broer W(...) werkte als tolk voor het Amerikaanse leger en dat hij hier erkend werd als vluchteling op zich niet volstaat om te besluiten dat u eveneens een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Iedere verzoek om internationale bescherming wordt immers op basis van zijn eigen merites beoordeeld. Hierbij gaf u zelf aan dat u nooit problemen heeft gekend omwille van het profiel van uw broer W(...) (CGVS p.9-10). Uw vader zou hierdoor wel meer ushr hebben moeten betalen, maar ook hij kende hierdoor geen ernstige problemen (CGVS p.9). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban laat u na aan te tonen dat u in een slecht daglicht stond bij de taliban, noch toont u aan dat u omwille van het profiel van uw broer in de toekomst alsnog problemen zou kennen met de taliban. Wat betreft uw broer Kha(...) gaf u duidelijk aan dat hij volledig eigen problemen had die los stonden van de uwe (CGVS p.10).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u op basis van uw asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 13 januari 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar

opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds

september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in

elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. De foto's die u neerlegt kunnen immers hoogstens aantonen dat u ooit een landelijkere regio in Afghanistan bezocht, hetgeen niet in strijd is met de bovenstaande motivering. De documenten die u toevoegde tijdens uw beroepsprocedure werden reeds in de bovenstaande appreciatie besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op wijst dat verzoekers bewering dat zijn broer Kha. vermist is en dat hij geen idee heeft waar hij verblijft wordt tegengesproken door informatie die over deze broer kan worden teruggevonden op Facebook en de contacten die verzoeker via dit kanaal met deze broer blijkt te hebben, betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker had geen contact met zijn halfbroer, zodat hij niet wist waar hij woonde of wat hij deed. Er is geen reden om zulks in twijfel te trekken. Het loutere feit dat Kha(...) tussen de ‘vrienden’ staat van facebook betekent niet verzoeker op hoogte is van zijn verblijfsplaats. Dat Kha(...) een reactie plaatste bij een foto vormt evenmin enig bewijs. Verzoeker was niet op de hoogte waar zijn broer was, noch op het ogenblik dat verzoeker nog in het dorp woonde, noch toen hij het interview bij DVZ had. Verzoeker heeft Kha(...) zelfs nooit gezien toen hij in Hamzakhel woonde, zodat kan worden aangenomen dat hun relatie niet hecht was.”

Op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan de beweerde poging van de taliban om hem en zijn vrienden te rekruteren, repliceert verzoeker als volgt:

“In de bestreden beslissing spreekt het CGVS over een “gedwongen rekrutering” door de taliban. Verzoeker heeft evenwel nooit uitdrukkelijk beweerd dat hij en zijn vrienden gedwongen werden. Zo leest men op p. 10 van het persoonlijk onderhoud:

(...)

Verzoeker zegt hier niet uitdrukkelijk dat ze gedwongen werden, maar dat ze niet durfden om de uitnodiging van de taliban te weigeren. De verwijzing door CGVS naar de landeninformatie over uitzonderlijke gedwongen rekruteringen is dan ook niet dienstig.

Op p. 11 van het persoonlijk onderhoud kan men lezen:

(...)

Op p. 11 antwoordt verzoeker dan “ja”, maar vertelt dan verder dat de taliban telkens op die bepaalde plek over de jihad vertelde. Het is hier dan ook niet duidelijk of verzoeker de vraag begreep.

Er is geen uitdrukkelijke bevestiging van een dwang vanwege de taliban, doch wel van vrees voor de taliban.

Immers, de reden waarom verzoeker gevlucht is, is niet omdat hij propaganda vanwege de taliban diende te aanhoren onderweg naar school. De werkelijke problemen begonnen na de razzia van de Amerikaanse strijdkrachten op de taliban.

Het CGVS stelt verder dat het bijzonder tijdrovend zou zijn voor de taliban om jongeren mee te nemen naar een trainingskamp in Wazir.

Dit betekent evenwel niet dat het niet mogelijk is.

In casu ging het duidelijk om een onderdeel van de taliban die de taak had om propaganda te verkondigen.

Dit kan men afleiden uit de samenstelling van de mensen die verzoeker en zijn vrienden tegenhielden.

Zo leest men op p. 10 van het persoonlijk onderhoud:

(...)

Aangezien er telkens een qari aanwezig was, is het duidelijk dat de groep eropuit was om propaganda te voeren voor de taliban. Een qari onderbouwt dan als korangeleerde de propaganda die ze verkondigen.

Aangezien het een “propaganda sectie” van de taliban was, is het tevens aannemelijk dat ze verzoeker en enkele vrienden meenamen naar een kamp van de taliban.

Geheel ten onrechte stelt het CGVS dat de beschrijving van het kamp door verzoeker te summier was. Uit de beschrijving van verzoeker kan afgeleid worden dat het maar om een klein kamp ging waarover verzoeker verteld heeft.

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen dat de taliban hem en zijn vriend Z. ervan zouden hebben verdacht hen te hebben verklikt bij de (voormalige) overheid, laat verzoeker het volgende gelden:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud (p. 12) heeft verzoeker verteld dat ze aan het kanaal dikwijls de voorbereiding van een aanval doen.

De taliban verdacht verzoeker niet omdat hij zogenaamd belangrijke informatie zou meegedeeld hebben. Het feit dat gemeld werd dat de taliban propaganda verkondigt aan jongeren op weg naar school is de aanleiding voor de verdenking. Hierdoor hebben veiligheidsdiensten een operatie uitgevoerd waarbij er verschillende talibanleden werden gearresteerd en verwond.

De operatie is dan ook geen aanval, maar een razzia op de taliban die daar aan het kanaal leerlingen tegenhoudt en talibanpropaganda voert.

Het is onduidelijk waarom het CGVS voorhoudt dat de bewering van verzoeker i.v.m. zijn vriend Z(...) geen steek houdt. Z(...) is meegenomen door de taliban na de razzia uitgevoerd door de veiligheidsdiensten. Het is absoluut niet onaannemelijk dat Z(...) onder druk ook de naam van verzoeker heeft vernoemd aan de taliban.”

Verzoeker besluit de uiteenzetting van zijn eerste middel als volgt:

“Uit voorgaande blijkt dat verwerende partij de onderhavige beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid heeft genomen.

Zo worden elementen verkeerd aangenomen (bvb. dat er sprake is van een gedwongen rekrutering).

Ook worden sommige elementen niet in aanmerking genomen, m.n. dat er een qari aanwezig was bij de propaganda van de taliban.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).”

Bovendien dient de beoordeling van het asielrelaas steeds met de nodige voorzichtigheid te worden benaderd. Zelfs indien er in het relaas enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden gevonden (zogenaamde 'grijze zones'), dan nog kan het voordeel van de twijfel worden toegekend (zie ook CCE, arrest 36.565 van 23 december 2009: ‘Quant aux autres faits allégués, malgré la persistance de quelques zone d’ombre, le Conseil considère toutefois qu’il s’impose de faire application du bénéfice du doute en faveur du requérant, la gravité de la situation prévalant encore en Tchétchénie redoublant cet impératif de prudence.’), te meer daar verzoeker met als vader een gepensioneerde officier en met broer W(...) die als tolk werkte voor het Amerikaanse leger, al sneller kan worden beschouwd als verrader van de taliban

Er is geen reden om geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van “de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)” (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel).

Verzoeker onderbouwt zijn tweede middel als volgt:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij is er geen risico op schade door willekeurig geweld meer na de machtsovername door de taliban.

Voorts stelt het CGVS dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet te wijten is aan gedragingen of nalaten van actoren in de zin van art. 48/5 Vw.

Uit het EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 blijkt echter dat het risico op schade door willekeurig geweld nog steeds zeer hoog is in Afghanistan:

(...)

Uit berichten in de media wordt tevens duidelijk dat willekeurig geweld in Afghanistan aan de orde is.

Zie artikel Al Jazeera d.d. 07.03.2022 “Nearly 400 civilians killed in Afghanistan under Taliban rule: UN” (<https://www.aljazeera.com/news/2022/3/7/un-400-civilians-killed-in-afghanistan-under-taliban-rule>):

(...)

Zie ook artikel ANI d.d. 13.03.2022, "35 people killed, injured in Afghanistan last week: Report", (<https://www.aninews.in/news/world/asia/35-people-killed-injured-in-Afghanistan-last-week-report20220313021404/>).

Zie artikel NOS d.d. 07.03.2022, "Honderden burgerdoden in Afghanistan sinds machtsovername Taliban" (<https://nos.nl/artikel/2420243-honderden-burgerdoden-in-afghanistan-sinds-machtsovername-taliban>):

(...)

Daarnaast heerst er een zeer precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 beschrijft de situatie in Afghanistan:

(...)

Ook mediaberichten schrijven over de penibele humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

Zie artikel Al Jazeera d.d. 07.03.2022 "Nearly 400 civilians killed in Afghanistan under Taliban rule: UN" (<https://www.aljazeera.com/news/2022/3/7/un-400-civilians-killed-in-afghanistan-under-taliban-rule>):

(...)

Zie ook de verklaring van dr. Ramiz Alakbarov, plaatsvervangend speciaal vertegenwoordiger voor de Secretaris-Generaal van de VN d.d. 15.03.2022 (https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/UN_RCHC_STATEMENT_AFGHANISTAN_FOOD_INSECURITY_AND_MALNUTRITION_CRISIS_15_MARCH2022.pdf):

(...)

Zie artikel van MO* d.d. 18.02.2022 "In Afghanistan kan honger straks meer slachtoffers maken dan 20 jaar oorlog" (<https://www.mo.be/nieuws/afghanistan-kan-honger-straks-meer-slachtoffers-maken-dan-20-jaar-oorlog>):

(...)

Zie ook het artikel van Knack d.d. 15.03.2022 "VN: 23 miljoen mensen lijden acuut honger in Afghanistan" (<https://www.knack.be/nieuws/wereld/vn-23-miljoen-mensen-lijden-acuut-honger-in-afghanistan/article-news-1846705.html>):

(...)

Zie daarnaast het artikel van MO* d.d. 23.03.2022 "Waarom we Afghanistan niet mogen vergeten" (<https://www.mo.be/opinie/waarom-we-afghanistan-niet-mogen-vergeten>):

(...)

Uit voorgaande wordt duidelijk dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Voorts heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

In zijn noot bij het bovenvermeld arrest Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk d.d. 28.06.2011 stelt Prof. Mr. Hemme Battjes dezelfde zienswijze (BATTJES, H., "Sufi en Elmi. "Geen uitzetting vanwege oorlog en hongersnood", NTMNCJM-Bull., 2012, 73-99):

(...)

Het is onbetwistbaar dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is als de situatie in bovenvermeld arrest. De huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is uitermate erbarmelijk en leidt ontegensprekelijk tot een schending van artikel 3 EVRM.

Deze omstandigheden zijn te wijten aan een actor die nu de macht heeft overgenomen in Afghanistan, dit is de taliban. Het is dezelfde situatie als in het arrest van het EHRM Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk waar bepaald werd dat Al Shabaab door zijn handelen verantwoordelijk was voor de hongersnood in Somalië. Sedert de machtsovername van de taliban heeft de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap allerlei sancties opgelegd. Hierdoor is een waardig leven onmogelijk geworden in Afghanistan.

De sancties worden opgelegd door het radicale en extremistische beleid dat de taliban voert in Afghanistan. Mits de taliban een gedistingeerd beleid hanteert zou de internationale gemeenschap absoluut niet op dergelijke manier reageren. De taliban gaat echter niet over tot toegevingen die zouden leiden tot opheffing van sancties.

Bijgevolg is de penibele situatie te wijten aan een actor, een partij of organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst, zoals bepaald wordt in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor is het gewone risico-criterium van toepassing zoals bepaald in Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk.

Ingevolge het gewone risico-criterium zijn 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' niet gevergd. De 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' zijn enkel gevergd wanneer ziekte, honger of ander lijden te wijten is aan natuurlijke oorzaken zoals droogte en het onvermogen van de staat een oplossing te bieden voor problemen ten gevolge armoede en gebrek aan hulpbronnen.

Uit voorgaande volgt dat het terugsturen van verzoeker een schending van het non-refoulement beginsel zal teweegbrengen.

Bij terugkeer heeft verzoeker het risico om ernstige schade te lopen door ofwel willekeurig geweld ofwel de precare humanitaire situatie in Afghanistan.

Derhalve heeft verzoeker minstens het recht op de subsidiaire beschermingsstatus."

2.1.3. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 mei 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.2.2. Op 1 juni 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij opmerkt dat uit de meest recente rapporten van EUAA en uit recente nieuwsberichten duidelijk wordt dat zowel de veiligheidssituatie als de socio-economische situatie in Afghanistan zeer precair zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat hij afkomstig is uit Nangarhar, die één van de gevaarlijkste provincies in Afghanistan is evenals de bakermat van IS in Afghanistan. Bovendien spreken de rapporten over onbekende gewapende groeperingen, aldus verzoeker. Ter staving citeert verzoeker uit voormelde rapporten "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 en het artikel "*Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties*" van VRT Nieuws van 18 april 2023.

2.2.3. Op 18 september 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in haar aanvullende nota neergelegd op 30 mei 2023 en de bestreden beslissing, verwijst naar het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Onderweg naar de madrassa zouden verzoeker en zijn vrienden herhaaldelijk zijn aangesproken door de taliban, die hen zouden hebben verteld over de jihad met de bedoeling hen te rekruteren en in te zetten voor de strijd. Op een dag zouden de taliban verzoeker en enkele andere jongens hebben meegenomen naar hun bolwerk in de regio van Wazir, waar zij hen een rondleiding zouden hebben gegeven. Toen verzoeker 's avonds laat thuiskwam en zijn ouders vertelde waar hij zolang gebleven was, zou zijn vader razend geworden zijn en hem verboden hebben nog naar school te gaan. Negen of tien dagen later zou er in de buurt van verzoekers dorp een aanval door het Amerikaanse leger op de taliban hebben plaatsgevonden waarbij verschillende leden gewond geraakten en enkele leden werden gearresteerd. De taliban zouden verzoeker en zijn vriend Z., die net zoals hij al enkele dagen niet meer naar de madrassa zou zijn geweest, ervan verdacht hebben hen te hebben verraden bij de overheid. De taliban zouden naar verzoekers huis gekomen zijn op zoek naar hem, maar hem niet gevonden hebben omdat hij zich in het kippenhok had verstopt. Verzoeker verklaart dat hij de volgende dag, ergens in de zomer van 2018 zijn dorp verliet en zijn reisweg naar België aanvatte.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde poging van de taliban om verzoeker te rekruteren, noch aan de problemen die hieruit voor hem zouden zijn voortgevloeid nadat zijn vader hem zou hebben verboden nog naar school te gaan.

In de bestreden beslissing wordt onder meer op het volgende gewezen:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat de taliban geen systematische gedwongen rekrutering doet. Uit de toegevoegde info blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie “landeninformatie”, document 1, p.7 en document 2, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afgaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afgaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie “landeninformatie”, document 1, p.8). Deze vaststelling is zeker van kracht in districten met een grote Pashtoun aanwezigheid, zoals in uw district Khogyani het geval is. Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te vervoegen (zie “landeninformatie”, document 1, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te vervoegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering (zie “landeninformatie”, document 1, p.19). Gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie “landeninformatie”, document 1, p.8, 9, 12, 14). U beschikt echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering. U heeft namelijk geen militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. Gezien deze context is uw bewering dat de taliban actief reclame maakte voor de jihad, evenwel niet onaannemelijk (CGVS p.7-8). Op basis van uw verklaringen kan er echter geen dwang worden vastgesteld. Als u de taliban niet vervoegde zou u hierdoor immers geen problemen gekregen hebben. U bevestigde deze informatie ook door te zeggen dat u niemand kende die onder dwang werd meegenomen door de taliban (CGVS p.11). Desondanks trachtte u nog te beweren dat u en uw vrienden toch gedwongen werden, maar ondanks herhaaldelijke vragen kon u niet verduidelijken op welke wijze dit effectief over dwang ging (CGVS p.11). In de hierboven geschetste context is het bovendien weinig waarschijnlijk dat de taliban hun campagne zodanig ver zouden doordrijven dat ze u en uw vrienden mee zouden nemen naar hun bolwerk in Wazir (CGVS p.8). Dit zou in de eerste plaats een bijzonder tijdrovend proces geweest zijn voor de taliban, met een mogelijks zeer beperkte winst. Hierbij gaf u aan dat u met zes jongens naar Wazir reisde (CGVS p.10). Hierbij zou de taliban al verschillende strijders met motors moeten hebben geregeld om jullie allemaal te vervoeren (CGVS p.10). Het traject van uw dorp naar Wazir duurde daarenboven een uur volgens u (CGVS p.10). Hierbij zouden dus ongeveer zes talibs bijna een dag bezig geweest zijn met jullie transport, terwijl de taliban in uw district ook actief oorlog aan het voeren was. Gezien het grote aanbod aan vrijwilligers lijkt een dergelijke actie dan ook weinig efficiënt. Bovendien gaf de taliban op deze wijze verschillende jongens info over hun opleidingscentra, zonder dat ze met zekerheid wisten of die informatie bij u en uw vrienden veilig waren. Uw bezoek aan het taliban bolwerk in Wazir lijkt gezien de beschikbare informatie dan ook weinig plausibel. Uw verklaringen over dit bezoek blijken daarenboven ongeloofwaardig. Zo kon u nauwelijks een beschrijving geven van wat u daar aantrof. U vermeldde hierbij slechts dat er enkele jongens waren die met wapens bezig waren, enkele jongens die aan het volleyballen waren en enkele jongens die aan het rondwandelen waren (CGVS p.11). Als de taliban u en uw vrienden al meenamen naar hun trainingskamp in de hoop jullie ervan te overtuigen hen te vervoegen, lijkt deze

beschrijving echter veel te summier. Er zou minstens verwacht kunnen worden dat de taliban jullie bezoek echt zouden gebruiken om jullie te overtuigen naar het trainingskamp te komen, in casu quod non. Bovendien kan verwacht worden dat een dergelijk bezoek ook een sterke indruk zou nalaten en dat u hier op doorleefde wijze over zou kunnen vertellen. U blijft hier evenwel in gebreke. Uw bewering Wazir bezocht te hebben lijkt dan ook weinig waarschijnlijk.”

Daargelaten de vraag of de taliban verzoeker onder dwang poogden te rekruteren, stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat het volgens zijn verklaringen de bedoeling was van de taliban om hem en de andere jongens in te lijven en in te zetten als strijders en dat zij met dit doel op gegeven moment werden meegenomen naar een bolwerk of opleidingscentrum van de taliban in de regio van Wazir. Aldus blijft de vraag waarom de taliban zoveel moeite zouden doen om verzoeker en de andere jongens tot op het trainingskamp te krijgen om hen daar dan vervolgens “*die plek een beetje te [leren] kennen en zien wat daar allemaal in de praktijk gebeurde*” (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘vorig rolnr.’, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht opmerkt, kan minstens worden verwacht dat de taliban het bezoek zouden hebben aangewend om verzoeker en de anderen te overtuigen naar het trainingskamp te komen, wat niet het geval bleek te zijn. Verzoeker brengt geen elementen of argumenten aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Hij legt er in zijn verzoekschrift de nadruk op dat er telkens een *qari* aanwezig was bij de ontmoetingen met de taliban aan het kanaal, waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat de groep erop uit was propaganda te voeren voor de taliban en dat het aldus om een “*propaganda sectie*” van de taliban ging. Met deze uitleg verduidelijkt verzoeker evenwel niet waarom de taliban zo inefficiënt te werk zouden gaan bij het rekruteren van nieuwe leden en bovendien het risico zouden lopen dat informatie over de locatie van hun trainingskamp zou worden gelekt aan de (voormalige) overheid, daar zij geenszins zeker konden zijn van de loyaliteit van de jongens die zij daar mee naar toe namen. Daarnaast wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het uiterst summiere en weinig doorleefde karakter van verzoekers verklaringen over zijn ervaringen op deze plek. Het argument dat “[*u]it de beschrijving van verzoeker kan afgeleid worden dat het maar om een klein kamp ging*” doet niets af aan de verwachting dat verzoekers bezoek aan dit kamp een sterke indruk op hem heeft nagelaten en dat hij hierover doorleefde verklaringen aflegt, in plaats van een uiterst summiere en louter feitelijke opsomming te geven van wat hij er heeft gezien.

De Raad wijst verder op een belangrijke discrepantie tussen de feiten zoals verzoeker die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft weergegeven enerzijds en het relaas dat hij heeft gedebiteerd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) anderzijds. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hem door zijn vader verboden werd om nog naar school te gaan nadat hij door de taliban was meegenomen naar een trainingscentrum en dat hij op gegeven moment met zijn vader boodschappen was gaan doen op de markt toen hij op de terugweg naar huis werd opgemerkt door bewakers van zijn school die hem vroegen waarom hij niet meer kwam. Verzoeker zou hen toen verteld hebben dat de taliban hem steeds tegenhielden, en daarbij ook de plaats hebben aangeduid waar dat gebeurde, en dat hij van zijn vader niet meer naar school mocht gaan omdat de taliban hem steeds “*uitleg gaven*”. Verzoeker voegde hieraan toe: “*Ik weet niet of iemand ons gesprek gehoord heeft of de bewaker het heeft doorverteld maar de volgende ochtend hebben de soldaten de talibanstrijders aangevallen op de plaats waar ze ons steeds tegenhielden*” (AD, stuk 5, ‘vorig rolnr.’, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Over de ontmoeting met bewakers van zijn school aan de vooravond van de aanval op de taliban repte verzoeker met geen woord op het CGVS, ook niet toen hem concreet werd gevraagd waarom de taliban hem en zijn vriend Z. verantwoordelijk achtten voor het overheidsoffensief (AD, stuk 5, ‘vorig rolnr.’, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9, 11, 12). Nochtans kan deze ontmoeting volgens zijn verklaringen bij de DVZ verklaren waarom hij door de taliban van spionage zou zijn beschuldigd daar hij suggereerde dat het gesprek door iemand werd opgevangen of door de bewakers werd doorverteld waardoor deze informatie de autoriteiten bereikte en aanleiding gaf tot de aanval op de taliban de dag nadien. De vaststelling dat verzoeker een dermate belangrijk element van zijn relaas, dat de link legt tussen zijn afwezigheid op school en de vermeende beschuldigingen van spionage en daaraan verbonden problemen met de taliban, niet vermeldde op het CGVS, waar hij de gelegenheid kreeg om de door hem aangehaalde feiten uitvoerig toe te lichten en te verklaren, ondermijnt zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Dit klemt des te meer daar verzoeker op het CGVS een geheel andere verklaring gaf voor de beschuldigingen van de taliban aan zijn adres, namelijk dat Z., die net zoals verzoeker niet meer naar school zou zijn gegaan nadat zij door de taliban waren meegenomen naar het trainingskamp, naar het districtshuis zou zijn gegaan om aan te geven dat de taliban hen telkens tegenhielden om over de jihad te vertellen en dit ondanks dat verzoeker hem dit zou hebben afgeraden, waarna de overheid en de Amerikanen tot de aanval zouden zijn overgegaan, dat Z. vervolgens door de taliban zou zijn meegenomen en dat hij mogelijks verzoekers naam heeft laten

vallen (*Ibid.*, p. 9, 11). Deze verklaringen stroken hoegenaamd niet met het relaas dat verzoeker heeft uiteengezet bij de DVZ en waarin Z. zelfs niet werd vernoemd (AD, stuk 5, 'vorig rolnr.', stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5).

Bovendien houden deze verklaringen op zich geen steek, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“U bouwt hierbij niet alleen verder op een hypothese, maar laat het na een reden te geven waarom Z(...) uw naam zou doorgeven aan de taliban. U had immers niets gedaan en had Z(...) zelfs geadviseerd niet naar het districtshuis te gaan (CGVS p.11). Hierbij is het hoe dan ook vreemd dat Z(...) naar het districtshuis zou stappen. De kans dat het districtshuis iets zou willen en kunnen ondernemen was immers zo klein en de kans op repercussies door de taliban zo groot, dat een dergelijke handeling weinig plausibel is. Hierbij dient er tot slot op gewezen te worden dat het weinig waarschijnlijk is dat het Amerikaanse leger een volledig offensief op poten zou zetten omdat een jongen aangeeft dat de taliban met hem heeft aangesproken.”

Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen en vol te houden dat het “*absoluut niet onaannemelijk (is) dat Z(...) onder druk ook de naam van verzoeker heeft vernoemd aan de taliban*”, blijft verzoeker in gebreke hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden.

Verzoeker onderneemt verder geen poging om volgend pertinent motief van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren:

“Uw verklaringen over hoe de taliban u heeft trachten te zoeken bleken eveneens weinig overtuigend. Zo gaf u aan dat de taliban uw huis binnenviel en u zich kon verstoppen in het kippenhok (CGVS p.8). Indien de taliban werkelijk op zoek waren naar u lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat ze u niet vonden in het kippenhok.”

De Raad acht het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de beweerde poging van de taliban om hem te rekruteren en de problemen die hij met de taliban zou hebben gekregen naar aanleiding van een aanval op de taliban waarvoor hij en zijn vriend Z. verantwoordelijk zouden zijn gehouden.

De Raad merkt nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter *post factum* aangeeft dat de tegen de taliban ondernomen operatie geen aanval was maar een razzia. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om opmerkingen te formuleren over de notities van zijn persoonlijk onderhoud en dit ook heeft gedaan, doch geenszins heeft opgemerkt dat de notities niet correct zijn waar duidelijk en meermaals sprake is van een aanval of offensief (AD, stuk 5, 'vorig rolnr.', stuk 5, 'Documenten', opmerkingen notities persoonlijk onderhoud). Deze nuance kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat zijn vader een gepensioneerde officier is en dat zijn broer werkzaam was als tolk voor het Amerikaanse leger, waardoor hij meent door de taliban al sneller als verrader te kunnen worden beschouwd, doet hij geen afbreuk aan volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat het gegeven dat uw broer W(...) werkte als tolk voor het Amerikaanse leger en dat hij hier erkend werd als vluchteling op zich niet volstaat om te besluiten dat u eveneens een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Iedere verzoek om internationale bescherming wordt immers op basis van zijn eigen merites beoordeeld. Hierbij gaf u zelf aan dat u nooit problemen heeft gekend omwille van het profiel van uw broer W(...) (CGVS p.9-10). Uw vader zou hierdoor wel meer ushr hebben moeten betalen, maar ook hij kende hierdoor geen ernstige problemen (CGVS p.9). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban laat u na aan te tonen dat u in een slecht daglicht stond bij de taliban, noch toont u aan dat u omwille van het profiel van uw broer in de toekomst alsnog problemen zou kennen met de taliban. Wat betreft uw broer [Khy.] gaf u duidelijk aan dat hij volledig eigen problemen had die los stonden van de uwe (CGVS p.10).”

De Raad wijst er voor de volledigheid op dat uit de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022,

p. 56-65; EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de Taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Gelet op het voorgaande, blijft verzoeker in gebreke de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken en brengt hij verder geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader en broer in dienst van de voormalige Afghaanse overheid.

Verder dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het komt aldus aan verzoeker toe om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In dit opzicht is een loutere verwijzing naar het feit dat zijn broer als vluchteling werd erkend, nog daargelaten dat niet blijkt dat zijn broer zijn land van herkomst omwille van dezelfde problemen heeft verlaten, *in casu* niet dienstig.

Daargelaten verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, wijst de Raad erop dat, teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, het essentieel is om duidelijk zicht te krijgen op zijn reële regio van herkomst, levensloop, profiel, verblijfplaatsen, alsook de verblijfplaatsen van en contacten met familieleden in het land van herkomst. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Te dezen dient samen met de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat verzoeker moedwillig informatie achterhoudt betreffende de verblijfplaatsen van, en zijn contacten met, zijn (half)broers Kha. en S.

Zo wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst met betrekking tot verzoekers halfbroer Kha. op het volgende:

“Wat betreft Kha(...) beweerde u immers dat hij vermist zou zijn en dat u geen idee had waar hij zou verblijven (CGVS p.13). Via een analyse van uw sociale media en die van uw broers ontdekte het CGVS evenwel meerdere Facebook-profielen van uw vermiste broer Kha(...) (zie landeninformatie, doc 6.a-6.c). Deze broer blijkt een medische opleiding te volgen en in Jalalabad en/of Kabul te verblijven en is dus allesbehalve vermist. Wanneer u een foto van uw broer Kha(...) getoond werd, bevestigde u ook dat de gevonden Kha(...) ook werkelijk uw broer betrof (CGVS p.14, landeninformatie, doc 3.a.1). U gaf hierbij wel onmiddellijk aan dat u geen contact had met Kha(...) (CGVS p.14). De foto die u getoond werd tijdens het persoonlijk onderhoud werd echter door uw broer S(...) op Facebook geplaatst. Hierbij feliciteerde S(...) zijn broer Kha(...) met zijn uitstekende studieresultaten (zie landeninformatie, doc 5.a.2.). U bevestigde overigens dat het profiel van S(...) ook werkelijk het profiel van uw jongere broer betrof (CGVS p.14). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw broer duidelijk wel contact had met Kha(...), gaf u aan dat dat misschien een recente foto was (CGVS p.14-15). De foto dateert evenwel van september 2018 en dus slechts enkele maanden na uw vertrek. Daarnaast bleken er zeer veel contacten te zijn tussen uw broer W(...) en uw broer Kha(...) op Facebook waardoor het bijzonder onaannemelijk is dat u geen kennis zou hebben over de verblijfplaatsen van Kha(...). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat W(...) wel contacten zal gehad hebben met Kha(...), omdat zij volle broers waren, maar dat u geen contact had met Kha(...) (CGVS p.15). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in België bij uw broer W(...) verblijft en dat u zelf aangeeft dat hij u behandelt als zijn volle broer (CGVS p.16). Het onderscheid tussen halfbroers en volle broers in uw gezin blijkt dus verwaarloosbaar. Daarnaast kon het CGVS duidelijk vaststellen op Facebook dat u contacten heeft met Kha(...). Zo likete u de foto van Kha(...) die uw broer S(...) deelde op zijn profiel (zie landeninformatie, doc 5.a.2). Bij twee van de vier profielen die van u werden teruggevonden bleken de vrienden zichtbaar en hierbij was uw broer Kha(...) telkens een vriend (zie landeninformatie, doc 4.c.1 en 4.d.1). Op een ander profiel van u, waarvan u bevestigde

dat het uw profiel was, plaatste uw broer Kha(...) een reactie bij een foto van u en u heeft deze reactie geliked (CGVS p.14, landeninformatie, doc 4.a.1). Er bestaat dan ook geen twijfel dat u contacten heeft met uw "vermiste" broer Kha(...). U werd er tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u geen contact had met uw broer en werd hierbij ook herhaaldelijk gewezen op het belang van eerlijke verklaringen (CGVS p.15-16). Desondanks bleef u volhouden geen contacten te hebben met deze broer. Op basis van voorgaande analyse kan onmiskenbaar worden vastgesteld dat u een broer heeft die dokter is, of een medische opleiding volgt, en in Kabul of Jalalabad verblijft. U heeft ook duidelijk contact met hem via Facebook. Dat u zonder meer deze informatie ontkent tart, dan ook alle verbeelding en ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate."

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker zonder meer in zijn bewering geen contact te hebben gehad met deze halfbroer en niet te hebben geweten waar hij woonde of wat hij deed, noch toen verzoeker nog in zijn dorp woonde, noch op het moment van zijn interview bij de DVZ. Zodoende weerlegt noch verklaart verzoeker de hoger gedane pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, en op grond waarvan redelijkerwijze geen geloof kan worden gehecht aan deze bewering. Verzoeker meent dat het loutere feit dat Kha. tussen zijn 'vrienden' op Facebook staat niet betekent dat hij op de hoogte is van zijn verblijfplaats en dat de reactie die Kha. plaatste bij een foto daarvan evenmin enig bewijs vormt. Verzoeker betwist evenwel niet dat hieruit ontegensprekelijk blijkt dat hij in staat is om via Facebook te communiceren met zijn halfbroer en informatie over hem, zijn bezigheden en verblijfplaatsen te bekomen. Dat zijn halfbroer vermist is en dat hij geen idee heeft waar hij verblijft, zoals verzoeker zowel bij de DVZ als tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde, houdt derhalve geen steek. Verzoekers bewering dat hij Kha. nooit gezien heeft toen hij in Hamzakhel woonde, zodat kan worden aangenomen dat hun relatie niet hecht was, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker laat de bestreden beslissing ongemoeid waar verder op pertinente wijze als volgt wordt gemotiveerd:

"Gezien uw leugenachtige verklaringen betreffende uw broer Kha(...), ontstaat het vermoeden dat u ook informatie verbergt over uw andere familieleden en hun verblijfplaatsen. Gezien deze context is uw bewering dat u slechts een nonkel langs vaderszijde en een nonkel langs moederszijde heeft, waarvan de eerste overleden is en de tweede mentale problemen heeft, wel zeer opvallend (CGVS p.13). Kleine gezinnen zijn in de Afghaanse samenleving immers zeldzaam. U komt hierbij overigens uit een zeer groot gezien. Daarnaast zijn er vermoedens dat uw gezin niet meer in Khogyani verblijft. Zo bevat het Facebook van uw broer S(...), dat door u bevestigd werd, een foto van hem en enkele andere jongens in een park (zie landeninformatie, doc 5.a.3). Wanneer u gevraagd werd of er een dergelijk park in Khogyani district was gaf u aan dat dit mogelijks de kermis was die tijdens eid in Khogyani plaatsvond (CGVS p.17). Het pretpark waar uw broer S(...) zich bevond, blijkt even wel het Shahi park in Jalalabad te zijn (zie landeninfo, doc 5.a.4). Uw broer S(...) bevond zich dus minstens in augustus 2018, niet zo lang na uw vertrek uit Afghanistan, in Jalalabad. Gezien de problematische situatie in Khogyani district ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, het netwerk van uw familie in Jalalabad en/of Kabul en het bezoek van uw broer S(...) aan Jalalabad rijst het vermoeden dat uw familie een veiliger onderkomen had of heeft gezocht in Jalalabad. U legt hierbij over geen enkel bewijs neer waaruit een verblijf van uw familieleden in Khogyani kan worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het, gezien het profiel van uw vader en broers, weinig aannemelijk is dat u voltijds in het district Khogyani zou hebben gewoond (CGVS p.6-7). Hierbij is het plausibel dat u Khogyani bezocht, maar dit sluit niet uit dat u ook in Jalalabad op een verblijfplaats kon rekenen. Gezien de problematische situatie in Khogyani district en het overduidelijk netwerk van uw familie in Jalalabad in Kabul is het immers bijzonder vreemd dat u enkel in uw dorp zou hebben gewoond. Bovendien heeft u een broer die verder studeerde en tolkte voor de Amerikanen en een andere broer slaagde erin om medische studies te volgen. Dat u "slechts" een opleiding volgde in Khogyani district is dan ook op zijn minst opvallend te noemen. Het schoolrapport dat u neerlegde in het kader van de beroepsprocedure kan deze eerdere appreciatie niet ontkrachten. Het document dateert immers van 2014 en dus ruim 4 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in 2018. Waar u de laatste vier jaar van uw verblijf gestudeerd zou hebben staft u dus niet. U verklaarde nochtans dat u tot aan de problemen voor uw vertrek naar school bleef gaan (CGVS p.7). Bovendien is het opvallend dat het rapport afkomstig is van de school Kagha Gholo terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf naar de Nasawan school te zijn gegaan (CGVS p.7). Hierbij is het overigens zeer merkwaardig dat u geen tazkara neerlegt. U bewering dat uw moeder die is verloren lijkt hierbij weinig waarschijnlijk (CGVS p.4). Dat u deze tazkara tijdens uw beroepsprocedure plots wel kon voorleggen bevestigt enkel de voorgaande appreciatie. De tazkara van u en uw vader die u neerlegt, kan mogelijks uw herkomst uit Khogyani aantonen, maar bewijst geenszins informatie over de verblijfplaatsen van u en uw familieleden in Afghanistan. De brieven van de dorpsouderen en uw oud-

leerkracht kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. Deze documenten zijn simpelweg handgeschreven tekst op papier die eender wie kan opstellen. De bewijswaarde ervan is dan ook vrijwel onbestaande. De verklaring van het dorps hoofd die u neerlegde tijdens uw beroepsprocedure om aan te tonen dat uw familie nog in Khogyani verblijft, kan de eerdere appreciatie eveneens niet ombuigen. Dit document betreft eveneens een template met een handgeschreven tekst dat eenvoudig zelf te fabriceren is. Bovendien blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat corruptie en documentenfraude wijdverspreid zijn in de Afghaanse samenleving. En dergelijk document is dan ook eenvoudig te bekomen. Bovendien valt de verblijfplaats van uw familieleden op meer overtuigende wijze te staven aan de hand van bv foto's op herkenbare plaatsen met tijdsaanduiding. Dat u zich integendeel beperkt tot documenten met een heel beperkte bewijswaarde kan dan ook niet overtuigen."

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te verklaren, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad merkt tot slot op dat verzoeker de bestreden beslissing evenmin betwist waar als volgt wordt overwogen:

"Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 13 januari 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie."

Derhalve dient ook de Raad ervan uit te gaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn in verzoekers voorgehouden land van herkomst geen concrete impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie en dat hij als gevolg van deze gewijzigde situatie geen persoonlijke nood aan internationale bescherming heeft.

De documenten die verzoeker in het kader van onderhavig verzoek tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd werpen geen ander licht op het bovenstaande. De foto's bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaats waar, de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop ze werden genomen en ontberen derhalve bewijswaarde. Met de correcties die aan de notities van het persoonlijk onderhoud werden aangebracht door verzoekers voogd werd rekening gehouden (AD, stuk 5, 'vorig rolnr.', stuk 5, 'Documenten').

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban, die hem zouden beschuldigen van verraad.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Zoals hoger reeds aangehaald, wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift en aanvullende nota enerzijds op rapporten waarop bovenstaande analyse (mede) is gebaseerd en citeert anderzijds uit nieuwsberichten die in dezelfde lijn liggen als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Waar verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder

zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre door verzoeker verder wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT